povaha vykonávané práce. Jsou totiž nyní jurisdikci hornických rozhodčích soudů podrobeni všichni zaměstnanci, v y k o n á v a j í c í p r á c e v hornických závodech, podléhajících dozoru báňských úřadů včetně nakládání uhlí a koksu ze skládek, s výjimkou prací pouze přechodných, s provozováním hor toliko nepřímo spojených, jako montáží, stavebních prací a pod., n e c h ť j s o u v e s l u ž e b n í m p o m ě r u k m a j i t e l i h o r, č i l i n i c.

K této nové úpravě třeba poznamenati, že výslovným vynětím dotyčných kategorií dělníků z jurisdikce pracovních soudů ve smyslu cit. novely nebude příslušnost těchto soudů vyloučena v jejich pracovních věcech vůbec. Hornické rozhodčí soudy nejsou totiž povolány rozhodovati o všech sporech z pracovního (služebního) poměru. Podle stálé judikatury vrchního hornického soudu nejsou hornické rozhodčí soudy věcně příslušny ve sporech o zrušení pracovního (služebního) poměru po řádné výpovědi provedeného, ve sporech o náhradu škody třebas ze služebního poměru vzniklé, o vyklizení služebních bytů, poskytnutí dovolených in natura, o vydání vysvědčení, a pod. V tomto ohledu bude tedy jurisdikce ve sporech z pracovního (služebního) poměru dělena mezi hornické rozhodčí soudy a soudy pracovní. —st—

Novelisace německého trestního práva a řízení. Po novele z 26. května 1933 a po zákonu ze dne 24. listopadu 1933 proti nebezpečným zločincům ze zvyku bylo německé trestní právo po třetí podstatně pozměněno zákonem z 24. dubna 1934. Hlavní část předpisů týká se nové úpravy trestního stíhání velezrady a zemězrady. Dosavadní skutkové podstaty byly doplněny a zostřeny, trestné činy toho druhu byly přikázány — na místo dosud příslušného říšského soudu — zvláštnímu »lidovému soudnímu dvoru« (Volksgerichtshof), jenž rozhoduje ve sborech složených ze dvou osob způsobilých k úřadu soudce a 3 přísedících, které jmenuje říšský kancléř na návrh říšského ministra spravedlnosti. V úvahu přicházejí osobností, které mají zvláštní zkušenosti na poli obrany proti útokům státu nepřátelským. Jako dosud říšský soud tak může i lidový soudní dvůr postoupiti případ vrchnímu zemskému soudu. Dokud nebude lidový soudní dvůr zřízen, bude vykonávati jeho pravomoc nadále říšský soud.

Extradiční styk Švýcarska s cizinou. Podle známé každoroční publikace »Bericht des Bundesrates über seine Geschäftsführung« (1933) přibyly ve Švýcarsku dvě nové extradiční smlouvy, a to s Brasilií a s Tureckem. Prvá jest už ratifikována a nabyla mezinárodní účinnosti dne 24. února 1934, druhá byla jen podepsána v Ankaře dne 1. června 1933. Na podkladě této, ač jen podepsané smlouvy a tedy ještě neúčinné, vydalo již Turecko do Švýcar osobu stíhanou pro padělání peněz; je to pozoruhodné proto, že Turecko patří jinak mezi ony státy, které bez smlouvy nevydávají vůbec (na př. Velká Britanie, Finsko). Počet extradičních případů byl v roce 1933 nižší roku předešlého, zato vzrostla číslice »převzatých trestních stíhání« vlastních státních příslušníků, proviniv-

ších se v cizině, jichž extradice je vyloučena hledíc k principu nevydávati nacionály. Spolkový soud rozhodoval pouze v jedné sporné věci »Ockert«, kdy šlo o relativně-politický delikt zabití (viz Sbírku rozhodnutí spolkového soudu, svazek 59, I, str. 136 násl.). Zaznamenán jest konkrétní případ o zásadě výlučnosti, v němž šlo o otázku, může-li býti bez omezení stíhána vydaná osoba, která uprchla z vazby a byla dopadena až po vypršení garanční lhůty. K otázce té bylo přisvědčeno. Jen tehdy nebylo by lze ji libovolně stíhati, kdyby byla dopadena v zápětí po útěku a dříve, než by byla s to, aby unikla do ciziny. Při instituci »převzetí trestního stíhání« byla v roce 1933 opětně přetřásána ve styku s Německem otázka platnosti zásady »ne bis in idem«. Vláda německá setrvala na svém starém stanovisku,*) že Švýcar proviniví se v Německu, i když byl již potrestán ve svém domovském státě k německé žádosti o převzetí trestního stíhání, musí býti při dopadení v Německu znovu stíhán, poněvadž německá vláda nemůže se vzdáti trestního nároku, jsouc vázána platnym vnitrostátním předpisem zákonným. Ve švýcarské zprávě je také zmínka o pohraničním incidentu (Ramsener Grenzzwischenfall) na hranicích švýcarsko-německých, kdy došlo k odvlečení Hermana Josefa W. ze Švýcar do Německa. Badenské ministerstvo spravedlnosti bylo požádáno o převzetí trestního stíhání říšskoněmeckých pachatelů pro zločin loupeže lidí, omezování osobní svobody, vydírání, vyhrožování a poškození na těle. Trestní řízení bylo však v Německu zastaveno podle amnestičních předpisů. Než ve Švýcarech bylo trestní řízení přerušeno do dopadení pachatelů na území švýcarském. Tento pohraniční incident u Ramsenu byl zaznamenán a živě komentován též v denním tisku československém (na př. v Právu lidu z 29. srpna 1933, č. 201), neboť odvlečený H. J. W. byl československým státním příslušníkem.

Knihy zaslané redakci. Sborník archivu ministerstva vnitra republiky Československé. Sv. VII., Protokol vyšlé korespondence kanceláře českých direktorů z let 1616 a 1619. — Dr. Lev S y c h r a v a: 50 let Edvarda Beneše. Vydala Československá obec legionářská. Tiskem Pokroku. Cena Kč 30·— (váz. Kč 38·—).

Oprava. V článku p. presidenta Dr. Peky, otištěném v č. 10, jest opraviti tyto tiskové chyby:

Na str. 309 odst. 2. má býti »... a proč k jeho nápravě bylo třeba formy zákona ...« (místo reformy);

odst. 2. na str. 319 má začínati slovy: »Mylný byl by názor, že toto zákonné a výlučné právo ...«;

na str. 315 ř. 9. zdola místo »nejzávaznější důvody« má státi »nejzávažnější«.

---

*) Srov. K r o n b e r g e r: Převzetí trestního stihání, Soudc. listy, 1934, str. 65.